

**Frågor för skriftligt besvarande E-004642/2017
till kommissionen**

Artikel 130 i arbetsordningen

**Ramon Tremosa i Balcells (ALDE), Cora van Nieuwenhuizen (ALDE), Thierry Cornillet (ALDE),
Nils Torvalds (ALDE) och Michael Theurer (ALDE)**

Angående: Trovärdigheten i EU:s regler om skuldnedskrivning

Kommissionen har godkänt 16,785 miljarder euro i statligt stöd till Banca Popolare di Vicenza och Veneto Banca, i enlighet med den italienska insolvenslagstiftningen. Ursprungligen hade de italienska myndigheterna lämnat in en begäran om förebyggande rekapitalisering enligt EU-lag med argumentet att det statliga stödet var nödvändigt för att bevara den finansiella stabiliteten. Denna begäran grundade sig på ECB:s bedömning att de två bankerna var solventa. Den 23 juni 2017 förklarade ECB att bankerna var på obestånd eller sannolikt skulle komma på obestånd. Den gemensamma resolutionsnämnden (SRB) beslutade dock i båda fallen att resolutionsåtgärden enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker (BRRD) inte var motiverat ur allmänintresset eftersom de två bankernas obestånd troligen inte skulle medföra betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten och bana väg för användning av de italienska skattebetalarnas pengar.

Kan kommissionen förklara vad som har orsakat den plötsliga insolvensen hos de två bankerna, om förseningarna med att låta banker genomgå resolution har gjort räddningen mer kostsam för skattebetalarna och om det funnits andra alternativ för att skydda småspararna?

Kan kommissionen förklara sin bedömning att det specifika valet av Intesa som köpare var i överensstämmelse med EU:s konkurrensregler och om detta har fått några negativa effekter på den finansiella stabiliteten?

Anser kommissionen att detta är ett bra exempel på hur bankunionen, och i synnerhet BRRD-direktivet, fungerar?